

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3806/2024
23.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић, Весне Станковић, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бисерка Црноглавац адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа Градско саобраћајно предузеће „Београд“ из Београда, чији је пуномоћник Драган Миловановић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3140/24 од 08.08.2024. године, у седници одржаној дана 23.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3140/24 од 08.08.2024. године.

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија туженог и **ПРЕИНАЧУЈУ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3140/24 од 08.08.2024. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 3258/23 од 22.04.2024. године у делу првог и другог става изреке тако што **се одбија** тужбени захтев којим је тужилац тражио исплату трошкова исхране у току рада за новембар 2021. године - дела који се исплаћује у новцу, у износу од 1.973,00 динара и дела који се исплаћује у боновима, у износу од 1.255,80 динара са затезном каматом на ове износе од 11.12.2021. године до исплате.

У преосталом делу ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3140/24 од 08.08.2024. године, **ОДБИЈА СЕ** као неоснована.

Свака странка сноси своје трошкове поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3258/23 од 22.04.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде штете због мање исплаћеног топлог obroка у новцу за период од 01.06.2021. године до 30.11.2021. године исплати тужиоцу износ од 11.616,15 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у том ставу изреке почев од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде штете због мање исплаћеног топлог obroка у боновима за период од 01.06.2021. године до 30.11.2021.

године исплати тужиоцу износ од 5.501,60 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у том ставу изреке почев од означених датума до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 27.668,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3140/24 од 08.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3258/23 од 22.04.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију прописану чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, посебна ревизија туженог у овом спору је дозвољена ради уједначавања судске праксе, због чега је на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија туженог делимично основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, Колективним уговором туженог („Службени лист Града Београда“ број 96/18, 145/19; „Службени гласник Републике Србије“ број 104/20 - УС и „Службени лист Града Београда“ број 144/20 и 84/21) предвиђено је право запосленог на месечну накнаду за трошкове исхране у току рада у висини од 500,00 динара по радном дану, с тим да се износ од 300,00 динара исплаћује у новцу а износ од 200,00 динара у боновима за исхрану, а исплата се врши по истеку месеца, истовремено са коначном исплатом зараде, на основу присуства запосленог на раду за текући месец (члан 64). Тужени је у спорном периоду исплаћивао предметну накнаду умањену за порезе и доприносе, сматрајући да је она у његовом колективном уговору исказана у бруто вредности. Анексом IV означеног колективног уговора („Службени лист Града Београда“ број 96 од 26.10.2021. године) измењен је члан 64. став 1. Колективног уговора тако што је прописано да запослени има право на месечну накнаду за трошкове исхране у току рада у износу од 500,00 динара по радном дану, који износ садржи порезе и доприносе (бруто), с тим да ће се 300,00 динара (бруто) исплатити у новцу а 200,00 динара (бруто) у боновима за исхрану.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом члана 118. став 1. тачка 5. Закона о раду обавезали туженог на исплату утуженог новчаног потраживања у висини која између странака није била спорна.

Према наведеној одредби, запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада, у складу са општим актом и уговором о раду, ако послодавац то право није обезбедио на други начин. Висина тих трошкова мора бити изражена у новцу.

У колективном уговору туженог („Службени лист Града Београда“ број 96/18) трошкови исхране запосленог у току рада изражени су у новчаном износу 500,00 динара по радном дану, због чега је тужени дужан исплатити запосленом тај новчани износ без његовог умањења за порезе и доприносе. Наиме, без обзира на установљени принцип бруто зараде која, у складу са чланом 105. Закона о раду, садржи у себи порезе и доприносе који се плаћају из зараде, појединачне одредбе колективног уговора и уговора о раду тумаче се онако како гласе. У ситуацији када се у колективном уговору наведе конкретан новчани износ који се на име накнаде трошкова за исхрану у току рада има исплатити запосленом, не може се на његову штету претпоставити да је реч о уговореном бруто износу, јер то изричито није предвиђено.

Следствено изложеном, нижестепени судови су правилном применом наведене законске одредбе и тумачења члана 64. став 1. Колективног уговора туженог, важећег до ступања на снагу његовог анекса IV, одлучили о захтеву тужиоца за исплату неплаћеног дела накнаде трошкова за исхрану у току рада у периоду од јуна до октобра 2021. године. Због тога, по оцени Врховног суда, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права у погледу одлуке о том делу тужбеног захтева.

Међутим, нижестепени судови су погрешно применили материјално право када су туженог обавезали на исплату новчаног потраживања тужиоца и за новембар 2021. године. Анексом IV Колективног уговора туженог, који је ступио на снагу 27.10.2021. године, измењена је одредба члана 64. став 1. Колективног уговора уколико што је износ накнаде за исхрану у току рада исказан у бруто вредности од 500,00 динара по радном дану, која у себи садржи порезе и доприносе, па зато тужилац неосновано потражује разлику између исплаћене накнаде у том месецу (умањене за порезе и доприносе) и уговореног бруто износа.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом, а на основу члана 414. став 1. истог закона, као у трећем ставу изреке.

Тужени је у поступку по ревизији успео у сразмерно незнатном делу, због чега је на основу члана 165. став 1. и 2. у вези члана 153. став 2. ЗПП, одлучено као у четвртом став изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић